

34(094-5)
(497-1)

Поштарина плаћена

Год. XII

НОВИ САД 15.-III. 1932.

Бр. 3

ЗБИРКА
ЗАКОНА
МИНИСТАРСКИХ НАРЕДАБА
И УРЕДАБА
И
ЗБИРКА
ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА
КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

XII

1932

УРЕЂУЈЕ И ИЗДАЈЕ:

Др. НИКОЛА Ј. ИГЊАТОВИЋ
ПРЕТСЕДНИК АПЕЛАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Садржина: 11. Уредба о извршавању мера безбедности.

Садржина: 33. Клевета — 34. Нужна одбрана. — 35. Тестаментарни сведоци. — 36. Тумачење закона. — 37. Одговорност наследника адвоката. — 38. Оправдање. — 39. Крив. дело из § 240 Кз. — 40. Повлачење правног лека. —

ШТАМПАРИЈА БРАЋЕ ГРУЉИЋА — НОВИ САД

**РАСПОРЕД ПРИ АПЕЛАЦИОНОМ СУДУ У
НОВОМ САДУ:**

Ревизионо веће:

Претседник: Др. Никола Игњатовић, претседник
Апел. суда,

Заменик: Др. Тома Павловић, претседник већа,

Чланови: Др. Владислав Петровић,
Др. Јосиф Кочар и
Војислав Гомирац, судије А. с.

Записничар: Бранислав Пушић, суд. приправник.

II. и IV. Грађанско (призивно) веће:

Претседник: Др. Бруно Петрић, претседник већа,

Чланови: Др. Рикард Николић,
Душан Спалатин и
Карло Кленовшек, судије А. с.

Записничар: Лудевит Курбатфински, суд. припр.

III. Грађанско веће:

Претседник: Др. Антун Гргинчевић, претс. већа,

Чланови: Др. Теодор Петковић и
Др. Јаков Долинар, судије А. с.

Записничар: Софија Субан, суд. приправник.

11.

На основу овлашћења датог у члану 25 Закона од 16 фебруара 1929 год., којим се стављају на снагу и уводе у живот Кривични законик, Законик о судском кривичном поступку и Закон о извршавању казни лишења слободe, § 60 Кривичног законика од 27 јануара 1929 год. и § 426 Законика о судском кривичном поступку од 16 фебруара 1929, прописујем:

УРЕДБУ

**О
ИЗВРШИВАЊУ МЕРА БЕЗБЕДНОСТИ**

ГЛАВА ПРВА

**Мере безбедности, које се извршују у нарочитим
заводима.**

I.

Опште одредбе.

§ 1.

Мере безбедности које су по Кривичном законнику од 27 јануара 1929 год. скопчане са лишењем слободe (§ 51—54 К. з.), извршаваће се у нарочитим заводима како према врсти тих мера, тако и с обзиром на пол, доба узраста и друге индивидуалне особености лица према којима се те мере примењују.

§ 2.

Циљ је извршавању мера безбедности поменутих у § 1 заштита интереса јавне безбедности смештањем у заводе по правилу опште опасних лица и старањем да се спречи бегство тих лица, да се та лица одврате од вршења нових кривичних дела, као и да се она строгошћу, редом, сталним надзором, а по правилу и привикавањем на рад, поправе, односно чувају и излече и на тај начин оспособе за самосталан и уредан начин живота у слободи.

Ust. d. sp/320

§ 3.

Мере безбедности поменуте у § 1 нису казне и због тога се поступак за њихово извршивање мора подесити тако, да се може прилагодити тој карактеристичној особини њиховој.

§ 4.

Заводи су за извршивање мера безбедности, или заводи за задржање по издржаној казни, или заводи за лечење и чување лица неурачунљивих и оних са смањеном урачунљивошћу, или заводи за лечење пијаница.

Ови заводи морају бити одвојени како од казних завода, тако по правилу и један од другог.

§ 5.

Заводи за задржање по издржаној новој казни и заводи за рад су само државни заводи, а заводи за лечење и чување, као и заводи за лечење пијаница могу бити општински и самоуправни, али морају бити уређени по угледу на државне заводе.

§ 6.

О подизању државних завода за извршивање мера безбедности стара се Министар правде под чијом управом стоји Централни фонд за казнене и сличне заводе (чл. 20 Уводног закона).

Где ће се који од тих завода основати одлучује Министар правде по претходном саслушању Саветодавног одбора, а према указаној потреби и средствима која стоје на расположењу.

§ 7.

Врховну управу свих завода за извршивање мера безбедности, као и распоређивање лица, упућених у те заводе, врши Министар правде и надзирава их преко својих органа, које повремено шаље ради прегледа тих

завода. Према потреби Министар правде може ради прегледа слати и више државне тужиоце којима може поверавати и вршење извесних административно-надзорних функција.

Бар сваке године извршивање се потпун преглед сваког завода уз помоћ рачунског стручњака.

Ради прегледа, како се извршују здравствене мере, а по потреби и како се врши обучавање у школи Министар правде слаће стручњаке.

§ 8.

Министар правде издаће за сваки завод кућни ред.

§ 9.

О свима важнијим питањима, која се тичу извршивања мера безбедности, Министар правде саслушаће нарочити Саветодавни одбор од пет лица, која поставља Министар правде. Тиче ли се завода за лечење и чување неурачунљивих лица или оних код којих постоји смањена урачунљивост, или завода за лечење пијаница, Саветодавном одбору придружиће се нарочито постављени лекарски стручњак.

§ 10.

Извршивањем мера безбедности у заводима руководи управник завода, кога поставља Министар правде.

§ 11.

За управника, односно управницу завода за задржање по издржаној новој казни и завода за рад постављаће се лица, која имају судијску квалификацију, а за управника(цу) завода за лечење и за чување неурачунљивих лица или оних, код којих постоји смањена урачунљивост, постављаће се лица из редова искусних лекара.

§ 12.

Код сваког завода за извршивање мера безбедности

постоји Саветодавни одбор, у који поред управника као претседника улазе: заменик управника, заводски лекар, учитељи, свештеници, заповедник чувара и једно поуздано лице из места где је седиште завода, које поставља Министар правде.

§ 13.

Чим пресуда или решење о изреченој или наређеној мери безбедности постане извршна, старешина судећег суда позваће лице против кога је изречена или наређена мера безбедности ако то лице није у притвору или у истражном затвору или на издржавању казне лишења слободе, да се ради извршења изречене мере безбедности упути у завод, који му он назначи, а истовремено известиће управника завода о позиву и доставиће му оверен препис пресуде (решења) и друге потребне податке који се тичу тога лица.

Ако лице против кога се има извршити изречена или наређена мера безбедности не дође на позив у одређени завод, или ако се сумња да ће побећи, старешина судећег суда наредиће да се доведе и притвори, а ако је побегло или се крије предузеће по потреби подесне мере, да се оно пронађе и у завод упути.

Ако је лице против кога се има извршити изречена или наређена мера безбедности у истражном затвору или на извршивању казне лишења слободе, спровешће се уз потребне мере опрезности у одређени завод за извршивање мера безбедности.

Осуђеници који се по издржаној новој казни морају и даље задржати као опасни по јавну безбедност, предаће се после издржане казни заводу за задржање.

§ 14.

Казнени лист о личним подацима о којима је реч у § 12 Закона о извршивању казни лишења слободе садржаваће још и све друге околности које су важне за извршење изречене или наређене мере безбедности. Ове

податке казнени лист мора садржавати онда кад се тиче извршивања мера безбедности против неурачунљивих лица или оних са смањеном урачунљивости, затим суду познате податке о душевној болести ових лица, а код пијаница и податке о њиховом ранијем животу и најпосле да ли су се та лица већ налазила на лечењу, а код оних која су била затворена, да ли је за време трајања затвора што запажено код њих што би било важно за извршење изречене или наређене мере безбедности,

§ 15.

Ако лице са смањеном урачунљивости буде осуђено на казну лишења слободе и на упућивање у завод за лечење и чување, време проведено на лечењу у заводу урачунаће му се у време издржане казне. Ако је време лечења краће од изречене казне, онда ће остатак казне издржати у казненом заводу.

Одлагање извршивања мера безбедности

§ 16.

Извршивање мера безбедности по правилу се неће одлагати. Изузетно почетак извршивања мере безбедности у заводу за лечење или за чување неурачунљивих лица или оних код којих постоји смањена урачунљивост моћи ће се одложити ако се несумњиво утврди, да је лице које се има у такав завод сместити у тој мери болесно, да би извршивање те мере безбедности за њ проузроковало животну опасност.

Почетак извршивања мера безбедности у заводу за рад, у заводу за задржање по издржаној новој казни и у заводу за лечење пијаница моћи ће се одложити, ако се покаже, да је лице које се има у такав завод сместити, душевно и телесно тако тешко болесно, да би се извршивањем те мере безбедности довело у животну опасност.

§ 17.

Почетак извршивања мера безбедности у заводу за рад и у заводу за лечење пијаница моћи ће се одложити и на молбу лица, које се има упутити у такав завод, или његове породице, ако би се утврдило, да би неодложно упућивање тог лица у завод угрозило исхрану његове породице или из других важних привредних или породичних разлога, а не би било сумње, да ће побећи или ако би то лице дало за обезбеђење изречене или наређене мере безбедности довољно јемство.

§ 18.

Почетак извршивања мера безбедности упућивањем у који од завода (§ 4) одложиће се и онда када то траже важни разлози саме управе тих завода.

§ 19.

Одлагање извршивања мера безбедности одређује онај суд, који је изрекао ту меру безбедности и то је даред, најдаље на три месеца пошто је пресуда (решење) постала извршна. Дуже одлагање али не преко шест месеци, може из особито важних разлога допустити само апелациони суд на предлог првостепеног суда. Молба за ово предаће се суду првог степена, који ће је одбацити ако не нађе разлога да је поднесе с препоруком апелационом суду. Против овог решења нема правног лека.

§ 20.

Министар правде може, када се појаве опасне заразне болести или ако то оправдају какви други особито важни разлози више пута и на дуже време, по потреби уз јемство, допустити одлагање извршивања мера безбедности.

Прекид извршивања мера безбедности.

§ 21.

Већ започето извршивање мера безбедности по правилу се неће прекидати.

Изузетно се може допустити прекид извршивања мере безбедности у заводима за рад или у заводима за лечење пијаница, ако лице, које је смештено у завод, душевно и телесно оболи те му прети животна опасност, или када би даље задржање у заводу за то лице, или његове ближе рођаке, које је дужно издржавати, било тако тешко да би било противно циљу саме мере безбедности.

Прекид извршивања мера безбедности неће се допустити, ако би се њиме изложила опасности јавна безбедност или ако се томе противе лекарски разлози.

§ 22.

Задржање по издржаној новој казни моћи ће се прекинути, ако лице које је у завод смештено, душевно или телесно тако тешко оболи, да би га даље задржање довело у животну опасност.

§ 23.

Извршивање мера безбедности у заводима (§ 4) моћи ће се прекидати и онда када то траже особито важни разлози управе завода.

§ 24.

О прекиду извршивања мера безбедности решава суд првог степена који је ту меру изрекао, пошто претходно затражи предлог управе завода и мишљење његовог Саветодавног одбора.

Отпуштање из завода.

§ 25.

Лице које се налази на издржавању мера безбед-

ности у којем заводу (§ 4) не може се задржати у заводу дуже но што је суд наредио. Управа завода строго ће водити рачуна о дану свршетка изречене мере безбедности.

§ 26.

Лице које се налази на издржавању мере безбедности у заводу за задржање по издржаној новој казни или у заводу за рад, отпустиће се из завода без нарочите наредбе суда истеком рока који је у пресуди одређен.

Управа завода известиће о отпусту таквог лица онај суд који је ту меру безбедности својом пресудом изрекао.

§ 27.

Ако би се имало отпустити из завода које од оних лица, која су упућена у завод за лечење или за чување лица неурачунљивих или оних код којих постоји смањена урачунљивост, или у завод за лечење пијаница, управник завода одредиће да заводски лекар, који је мотрио то лице за време издржавања одређене мере безбедности, претходно свестрано прегледа то лице а поред тога саслушаће Саветодавни одбор завода. Налаз и мишљење заводског лекара, као и мишљење Саветодавног одбора управник ће доставити са својим предлогом суду, који је ту меру безбедности наредио. Овај суд донеће коначно решење о отпусту предложеног лица.

Против тога решења нема правног лека.

§ 28.

Ако би се лица, која се налазе на издржавању мера безбедности у заводу за задржање по издржаној новој казни и у заводу за рад, пре истека пресудом одређеног рока имала условно пустити на слободу, управник завода саслушаће о том Саветодавни одбор завода, па

на парницу у погледу нарачунатог потраживања од 104507 дин. те се именовани позива да у року од 30 дана, од дана уручења овога решења код надлежног суда дигне парницу и у истоме року покретање ове парнице докаже пред Среским судом као грунтовне власти у С. У случају непокретања парнице и у колико покретање горње парнице у горе одређеном року не би исказао, горње потраживање има се из распореда изоставити.

Разлоги: Према § 197 О. З. има се веровник упутити на парницу ако противу нарачунатог потраживања било сам дужник или који хипотекарни веровник дигне приговор а веровник није у могућности доказати, да му је потраживање установљено правомоћном судском пресудом или судским поравнањем.

А како стечајни старатељ ни једно од овога није могао исказати, то га је требало на парницу упутити. Уток број: Гнп. 314-1929 је услед овога беспредметан.

33.

У случају клевете у званичној дужности из §-а 302 Кз. — које се дело по §-у 313 Кз. гони по јавној шужби, — у смислу § а 53. Ксп. ако државни шужилац не преузме гоњење или одуштине од гоњења, гоњење може преузети или насхавити само приватни учесник, а никако оштешени.

(Апелациони суд у Н. Саду,
Бр. Кппа. I. 518-1931)

Апелациони суд пресуду првостепеног суда, услед повреде материјалног закона означеног у т. 1 в §-а 337 к. п. у вези са 3 одељком §-а 399 к. п. поништава и оптужбу приватног учесника позивом на § 276 к. п. одбија.

Трошкови кривичног поступка терете Државни Ерар. Уједно обвезује оптуженог, да плати у име таксе на уложени позив на основу тар. бр. 196 износ од 10 динара.

Разлози: Против првостепене пресуде уложио је призив ради изреке о кривици и казни оптужени и браниоц му, а бранилац је у законитом року и оправдао свој призив.

Апелациони суд не упуштајући се у мериторно оцењивање призива, установио је, да је оштећени у својој тужби, која је уједно и садржала предлог а која је приспела државном тужиоштву 3 маја 1930 године, тужио Б. П., због дела увреде и клевете у службеној дужности јавног чиновника. Државни тужилац је својим дописом од 5 маја 1930 године уступио спис истражном судији, да спроведе извиђај против осумњиченог због преступа из § 302 к. з.

Након спроведеног извиђаја, државни тужилац својим актом од 30 маја 1930 враћа спис истражном судији с тим да не налази довољно темеља за прогон осумњиченог ради преступа из § 302 к. з.

На позив истражног судије од 5 јуна 1930 године, оштећени П. Д., преузима прогон против окривљеног за дело клевете у званичној дужности по §-у 302 к. з.

Јасно је, да је оштећени П. Д. преузео гоњење као приватни учесник, јер дело из §-а 302 к. з. по § 313 к. з. гони се по јавној тужли, т. ј. тужбу заступа државни тужилац.

По § 6 к. п. приватни учесник је онај оштећеник који се придружио кривичном поступку ради остварења свог приватно-правног потраживања.

Да може приватни учесник преузети гоњење, када државни тужилац одустане од истог, безусловно је потребно, да се своједобно за то придружио кривичном поступку да оствари ону материјалну штету, која је настала услед извршења кривичног дела. Ту материјалну штету мора приликом придружења кривичном поступку тачно и јасно да назначи, јер без те изјаве односно штете не може оштећеник постати приватним учесником већ само оштећеник.

Да оштећеник и приватни учесник није једно исто лице, јасно казују одредбе 6 и 7 одељка §-а 6 к. п. као и § 52 к. п.

У конкретном случају оштећени П. Д., ставио је предлог за гоњење, а није се уједно прикључио поступку ради остварења свог приватно-правног потраживања.

Шта више, током целог поступка нигде није назначио, да је услед кривичног дела претрпио какву материјалну штету, шта више и сама првостепена пресуда констатује, да оштећеном никаква материјална штета није проузрокована, што је оштећени узео на знање.

Па пошто ни Апелациони суд није могао установити, да је оштећени П. Д. претрпио ма какву материјалну штету, то исти није се ни могао пријавити као приватни учесник, већ само као оштећени, јер у смислу § 53 к. п. у случају да државни тужилац не преузме гоњење или одустане од истог, гоњење може преузети или наставити само *приватни учесник*, а никако оштећени.

Пошто је гоњење преузео оштећени то се сматра, да нема овлашћеног тужиоца, а пошто у смислу 2 одељка §-а 1 к. п. кривични поступак може се покренути и провести само по захтеву овлашћеног тужиоца, а овде овлашћеног тужиоца нема, то је ваљало оптужбу у смислу §-а 276 к. п. одбити, па пошто првостепени суд то није учинио, повредио је материјални закон означен т. 1 в §-а 337 к. п. а та се повреда у смислу §-а 338 одељка 5 к. п., узима по службеној дужности у обзир, јер је остварена не штету оптуженог, зато је ваљало пресуду првостепеног суда поништити и с позивом на § 399 одељак 3 к. п. донети у седници пресуду као у диспозитиву.

С обзиром да је поступак покренут пре 1 јула 1930 године, такса се има наплатити по старом закону о таксама.

Нови Сад, 28 новембра 1931 године.

34.

Дело, које се креће у границама нужне одбране, није противправно и оно је некажњиво.

(Сто седморице одељ. Б. у Загребу,
бр. Кре 212-30-II)

I. Не уважава се ревизија,

II. Истодобно Касац. суд ријешавајући у сједници позив Државног Тужиоца против одлуке о казни наведене пресуде саслушавши Врховног Државног Тужиоца, донио је ово рјешење.

Не уважава се позив.

Разлози. Државни Тужилац у оправдањима ревизије тврди да пресудни суд није образложио своју одлуку о кривици и да је оптуженик умишљено прекорачио нужну одбрану. На основу тих тврдња Државни Тужилац истиче ревизиони разлог из § 336 бр. 6 и § 337 бр. 2. Суд. Крив. Пост.

Ревизија је без темеља, у колико би се уопће могло узети да је по Закону оправдана. Јер, не стоји њено тврђење да изрека о кривици није образложена, те да је довољно упутити на разлоге побијане пресуде у којима се излаже како се чин према увјерењу пресудног суда десио и на концу вели да је оптужени бранећи глухоннијемог брата употребио такво оруђе које није било у размјеру са противправним дјеловањем пок. Богдана, ни са средствима која је у том дјеловању употребио. Ту чест пресудних разлога ревизија пушта из вида и онда када хоће да оправда материјалноправни ревизијски разлог § 337, бр. 2. К. П. ма да се материјалноправни ревизијски разлог по Закону оправдава само онда када се за основицу разлагања узима оно стање ствари које је и како је утврђено у побијаној пресуди (§§ 350. бр. 5. 273, 274 К. П.).

Да је оптужени према утврђењима пресуде умишљено прекорачио нужну одбрану, то је тек произвољно

тврђење ревизије. Ревизија дакле, како је оправдана ие може нити да даде повода мериторном претресу материјалноправних питања која би овђе могла доћи у обзир. Свеједно ће се Државни Тужилац упозорити још и на ово што долази. Дјело које се креће у границама нужне одбране није противправно и оно је некажњиво (одј. I § 24 Крив. Зак.). Некажњиво је такођер и прекорачење нужне одбране у колико је оно учињено услед јаке раздражености, препасти или страха, о томе Крив. Закон ни на цитираном ни на којем другом мјесту посебно не одређује ништа, Када је то тако онда се мора сматрати свако прекорачење нужне одбране у колико оно није учињено услијед јаке раздражености, препасти или страха, кривичним дјелом, за које важи опћи пропис садржан у § 16 Крив. Зак. па се мора казати да се нужна одбрана може прекорачити и нехатно, јер се то не коси са појмом нужне одбране, и у сагласности је са опћим начелом које је санкционисано у § 16 Крив. Зак. На пропис § 17 К. З. ревизија не упућује, али се је на тај пропис позивао на данашњем касац. претресу Врховни Државни Тужилац. Међутим ни то позивање није овде никако оправдано. По том законском пропису мора се у случају да је из кривичног дјела произашла посљедица, која је тежа него што је била умишљена, а за такву посљедицу прописује закон строжу казну, изрећи строжа казна ако се наступела посљедица има приписати нехату учиниоци. Претпоставка за одговорност за „тежу посљедицу“ јесте, дакле, та, да и без те теже посљедице постоји кривично дјело. Овђе међутим, оптужени уколико је поступао у границима нужне одбране, иако је он хтио да зададе Б. Ј. једно зло, свеједно он тим поступањем није починио никакво кривично дјело, него је он дјеловао у вршењу права које му Крив. Закон даје у § 24, док она тежа посљедица која превазилази оквир дозвољене нужне одбране може да се оптуженом, према ономе што се напред казало упише у гријех према пропису § 16 К. З.

Са ових разлога ревизија се није могла уважити. Првостепени је суд казну одмерио примјерено према кривици оптуженика, а у призивним оправдањима касац. суд не налази темеља да одлуку о казни преиначи, па је стога призив Државног Тужиоца морао остати без успјеха.

Враћају се списи на поступак по § 366 Суд. Крив. Пост. Сто Седмореце Одјељење Б., У Загребу, дне 26 XI 1930.

35.

Тестаментарним сведоцима се могу сматрати само они сведоци, које је завешталац у ту сврху позвао било посредно било непосредно. Друга, случајно присутна лица и ако су чула расположења остављачева, не могу се сматрати таквим сведоцима, зашто се ваљаност тестаментарна не може доказивати њиховим исказима.

(Одељ. Б. беогр. Касац. суда у Н. Саду, Г. 895-1929.)

Касациони суд Б. Одељење ревизионој молби тужитеља делимично места даје, пресуду призивног суда у оном делу који се односи на ваљаност тестаментарна преиначује те изриче, да ни усмени тестаменти сачињени 9 јануара 1927 године нису ваљани, те враћа ствар призивном суду на даљи поступак и доношење одлуке у погледу осталих тужбених захтева.

Питање снашања парбених трошкова има се донети у коначној одлуци. У овом ревизионом поступку висину трошкова установљава за тужитеље у износу од 2350 дин. а за тужене у износу од 1700 дин.

Разлози: За ваљаност, било усменог било писменог тестаментарна потребно је да тестаментарна буде сачињен у присутности извесног броја сведока. Тестаментарним сведоцима се могу сматрати само они који су на то позвани од стране остављача (било непосредно било

посредно). Не могу се, дакле, сматрати тестаментарним сведоцима сва она лица која су евентуално присутна била приликом сачињења тестаментарна и чула располагање остављачево, већ се таковима у смислу закона (XVI. з. чл. из 1876 г.) могу сматрати само они, којима се је остављач обратио, и којима је своју последњу вољу саопштио.

Повредио је, дакле, празивни суд закон, када је осим првобитно пријављених и већ саслушаних тестаментарних сведока саслушао још друга приликом наводног тестирања присутна лица, која од стране оставитељице нити су у ту сврху позвата била, нити се је оставитељица приликом тестирања обратила на њих, већ су само међу још многих других лица присутна била, када је оставитељица са једним од њих у погледу располагања са својим иметком разговарала и тај разговор чула. —

Стога је услед ревизионе молбе тужиоца ваљало пресуду призивног суда преиначити, те изрећи да ни један од усмених тестаментарна начињених наводно 9 јануара 1927 године није ваљан.

Остале жалбе ревизионе молбе у погледу ваљаности тестаментарна постале су беспредметне.

Но како призивни суд није установио стање ствари у погледу осталих захтева тужбе — изузев већ право-моћно суђеног дела — то је у смислу 506 и 543 §-а г. п. п-а ваљало предмет на даљи поступак вратити призивном суду.

Расположење у погледу трошкова оснива се на 508 § г. п. п-а.

Нови Сад, 26 фебруара 1931.

*

Види: II. 2. — IV. 3. 82. — V. 5.

36.

1 Основно је правило за шумачење закона оно санкционисано у § 6. о. г. з. по којем се

једном закону не сме у примени придавати никакав други смисао до онај, који проистиче из властитога значења речи у њиховој вези и из јасне намере законодавчеве. — II. Судија који просто примењује закон, не сме да кривичном закону, на штету кривчеву, да шири смисао него што излази из израза у закону употребљених.

(Сто седморице Б. одељење у Загребу,
Бр. 61-31.)

Одбацује се ревизија.

Разлози: С правом је пресудни суд отклонио примену прописа § 316 бр. 1 к. з.

Основно је правило за тумачење закона оно санкционирано у § 6 о. г. зак. по којем се једном закону не смеје у примјени придавати никакав други смисао до онај који проистиче из властитог значења ријечи у њиховој вези и јасне намере законодавчеве. Ријечју „просторија“ по значењу те ријечи у обичном говору, не може се означити ковчег, јер просторија може да значи само локал, кућу, дио куће, шталу, авлију и слично. Да у том смислу и крив. закон употребљава ту ријеч, то изилази из саме тачке 1 § 316 гдје се предвиђа и случај „ускакања и провлачења у такве затворене просторије“ — а јасно је да се не може ни ускакати ни провлачити у ковчег или ташну и слично. Екстензивном тумачењу ријечи „просторија“ овдје нема мјеста, јер би се путем таквог тумачења дошло у сукоб са принципом „нулум кримен сине леге“.

У пројекту Каз. Закона за Краљевину Србију 1910 године, који је служио као основ при израђивању пројекта крив. закона за Краљевину Југославију и баш у § 262 опасном крађом сматрао се и случај када је крадљивац „крађу извршио обијањем, проваљивањем, ускакањем, провлачењем или отварањем кључем“. Да је такав пропис ушао у крив. зак., јасно је да би он обухватао и затво-

рене ковчеге, ормаре и т. д. Међутим баш тај пропис био је измијењен већ у Пројекту 1922 год. гдје су се поменутим ријечима Пројекта 1910 год. у § 310 додале ријечи „затворених просторија“ а те ријечи су преузете и у § 316 бр. 1 крив. закона. Према томе је јасна намјера да се онај првотни пропис из Пројекта 1910 доданим ријечима тачно одреди и баш ограничи. Да ли криминално политички мотиви оправдавају то ограничење, то је питање које нема да рјешава судија који има просто да примењује закон и који кривичном закону не сме да на штету кривчеву даје шири смисао него што то изилази из израза у Закону употребљених.

Да пропис § 316 бр. 1 крив. зак. „одговара“ квалификацији по § 174 II ц бившег аустр. к. з. и да „доследно тој законској одредби постоји квалифицирана крађа и онда када је извршена у затвореном ковчегу“ то се сасвим произвољно тврди. У ствари дикција австр. каз. зак. у § 174 II ц била је различита, јер је ту говор о „затвореним стварима“ (ан фершперген Сахен) а тај опћи пропис обухвата бесумње и затворене ковчеге.

Очигледно је, дакле, неоснован истакнути ревизијски разлог у § 337 бр. 2 крив. поступка, па се стога донијело ријешење у смислу § 345 бр. 2 крив. пост.

Враћају се списи.

Сто Седморице Одјељење Б.

У Загребу, дне 15 априла 1931.

37.

Код шрговца се има сматрати, да обуштава плаћања траје само до правоћног окончања поступка ради поравнања ван спечаја, а поново наступа кад дужник не одржи прву рашу.

(Одељење Б. беогр. Касац. суда у Н. Саду,
Г. 1620-1929)

Касацисни суд одбија тужитељичину ревизиону молбу.

Тужитељица стечајне масе трговачке фирме С. Р. дужна је накнадити туженој у руке њеног правозаступника трошак ревизионог поступка од 1200 (хиљаду две сто) динара у року од 15 дана под теретом принудног извршења.

Разлози: Пресуду призивног суда напада тужитељица ревизионом молбом због повреда материјалних и формалних законских прописа, јер да је призивни суд установио очигледно погрешним закључивањем из утврђених чињеница, да се презадужена фирма С. Р. 17 фебруара 1926, којега је дана правна претходница тужене стекла побијано заложно право, није налазила у стању обуставе плаћања.

Жалба није основана.

Закључивања призивног суда из утврђених чињеница нису погрешна, јер се заиста мора узети, па је и правна претходница тужене имала оправданог разлога држати, — да је престала обустава плаћања фирме С., кад јој је успело склопити с веровницима ванстечајну принудну нагодбу на 100% главница својих обавеза и 100% свију до тада насталих трошкова и кад је та погодба постала правноснажна, а нагодбом уговорени рок исплате првог obroка, кад још није био доспео у времену, у којем је правна претходница тужене тражила и постигла побијано заложно право.

Из тих је разлога било оправдано одбити тужитељину ревизиону молбу.

Расположење о накнади трошкова ревизионог поступка оснива се на прописима §§ 543 и 508 г. п. п. — У Новом Саду, 23 априла 1931.

38.

Наследници умрлог адвоката одговарају за поступак постављеног старашеља адвокатске канцеларије, којим је овај одбио издавање раније

по адвокату примљене и у кривичном поступку у име шпанке депоноване своше, ако је кривични поступак довршен обуставом, а новац подигнут из депозита.

(Одељ. Б. беогр. Касац. суда у Н. Саду, Г. 1359-1929)

Касациони суд одбија ревизиону молбу тужених.

Разлози: Тужени нападају пресуду призивног суда ревизионом молбом због повреда формалнога и материјалног права, које да су у томе, што је призивни суд установио, да они имају удовољити захтеву тужбе и да спорна свота припада тужитељу.

Жалбе су неосноване.

Призивни је суд нашао без повреде права, да су тужени као универзални наследници пок. Др. П. ушли у сва његова права и обавезе, дакле и у обавезе, које су настале у извршавању његовог адвокатског звања, а старатељ канцеларије да као стручно лице за нестручне наследнике има тек да изврши ликвидацију канцеларијских послова. Правилно је и установљење нижих судова, да је односна свота депонована у крив. поступку, који је довршен обуставом, па да је онај, који је новац депоновао, овлаштен и тражити да му се исти изда.

Из тих је разлога било оправдано одбити ревизиону молбу тужених.

Трошак неуспешне ревизионе молбе терети према §§ 543 и 508 г. п. п. тужене, док тужитељ није уопће имао трошкова у току ревизионог поступка.

У Новом Саду, 27 марта 1931 године.

39.

Дужност је шпанке, да се постара да молба коју подноси суду, благовремено стигне самом суду (прошоколу). Шпанка која се огреши о ту дужност, не може тражити оправдање. (Касациони суд одељење Б.) у Н. Саду, Г. 321-1928)

Касациони суд одбија туженикову молбу за повраћај у пређашње стање, и осуђује га да плати тужиоцу, на руке његовог правозаступника, 400 дин. трошка, у року од осам дана, под претњом принудног извршења.

Разлози: У својој молби за повраћај у пређашње стање због пропуштаја рока за подношење ревизионе молбе, тужени тврди да је ову своју молбу предао Окружном Суду истога дана када је сазнао за наводно одоцњење ревизионе молбе, т. ј. 26 марта 1928 године. Што се пак тиче самога оправдања наводно одоцњења подношења ревизионе молбе, тужени наводи да му је призивна пресуда уручена 2 фебруара 1928 г., а он да је 16 фебруара рекомандовано предао новосадској пошти своју ревизиону молбу, која је одмах други дан, т. ј. 17 фебруара 1928 г. у 10 сати пре подне, стигла пошти у С. Позива се на поштанске жигове на пријамници и на куверти, које је приложио својој молби. Само услед неисправна поступка Окружног Суда — тврди молилац — стигла је његова ревизиона молба томе суду тек други дан по доласку у С., т. ј. 18 фебруара, пошто тај суд односи своју пошту само једаред дневно, и то у 8 сати изјутра.

Ово оправдање тужениково — и не упуштајући се у питање да ли је он благовремено — у 15-дневном року — поднео молбу за повраћај у пређашње стање, не може се узети као основано. Дужност је странке да се постара да молба коју подноси стигне благовремено самоме суду а не само пошти, и да узме у рачун све евентуалности, које би, при слању поштом, могле изазвати да молба стигне суду доцкан. Међу те евентуалности свакако спада и та ноторна чињеница да у опште судови, па и овај Окружни суд (као и остала многобројна звања и надлештва) диже своју пошту само једном дневно, и то одмах изјутра. Без обзира на то да ли је такав поступак исправан или не, странка мора да води рачуна о томе, јер се строги рокови, које је Гра-

ђански Парнични Поступак предвидео за предају правних средстава, не завршавају предајом односно стицањем пошти, већ само предајом надлежном суду. Странка која је пренебрегла потребну опрезност да њена молба у прописном року стигне и суду а не само пошти, узела је на себе кривицу, коју не може оправдати самим тим што налази да је задоцнела кривицом суда, који би по њеном мишљењу више пута дневно морао да диже пошту, па би на тај начин био благовремено добио и њену пошиљку, која је у последњи дан законског рока већ била у пошти на седишту суда. У датом случају, молилац би могао оправдати задоцњење своје ревизионе молбе само онда да је своје рекомандовано писмо послао експресно, јер би се тада могло оправдано примити да ће ревизиона молба најдаље 17 фебруара 1928 (у времену одређеном за примање поднесака, нарочито за строги рок везаних - 15 § судских пословодних правила за окружне судове) бити у рукама самога суда.

Са тих разлога ваљало је молбу туженог за повраћај у пређашње стање због промашеног рока за предају ревизионе молбе као неосновану одбити, односно тражено оправдање ускратити а молиоца осудити, према одредби чл. 425 Гр. п. п., да плати противној страни трошак који јој је по његовој молби настао.

Нови Сад, 13 септембра 1928 године.

40.

Пропис § 240 К. з. садржи једну превентивну меру којом се хоће да предупреди она опасност, која прети од фалсификовања новца, те се дело из §-а 240 К. з. не сматра фалсификовањем новца једино штога, што ту недостаје намера да се отисци на хартији или метални знакови или израђевине који по свом изгледу наличе на новац, ставе у шечај као прави новац.

Када пак постоји намера да се предмети наведени у § 240 К. з. ставе у течај као прави новац, онда постоји дело из §-а 234 односно из §-а 235 К. з.

(Сто Седморице Одељење Б. у Загребу Кре. 248-30)

Уважава се ревизија, поништава се побијана пресуда, те се ова кривична ствар враћа истом пресудном суду да је опет претреса и ријеша.

Разлози: Побијана пресуда утврђује да је свједок К. примивши онај долар од оптуженика, посумњао да ли је то прави долар, па је упитао оптуженика како то да на долару пише хрватски, на што је оптужени одговорио, да је то нова „мунита“ коју да је он примио од дједа из Америка а К. да му је то повјеровао и задржао онај долар у име купопродајне цијене за продано жито и вино. Даље утврђује побијана пресуда да је свједок Ж. затражио од оптуженика да му плати дуг од 150 дин. на што да је оптуженик извадио исти онаки папир како је дао К-у., те га предао Ж-у велећи му да нема него овај долар и да му га даје на рачун, а Ж. да је тај долар узео вјерујући да је то прави.

Према томе побијана пресуда утврђује да су К. и Ж. предане им „доларе“ узели за праве доларе, па када је то тако, онда побијана пресуда упада у противурјечност сама са собом када вели да „ни К. ни Ж. нису дјеца ни тако неуди или луди људи, па да су могли вјеровати, да ће Америка штампавати новац — долар — и да ће преко њега штампавати нешто у хрватском језику а свакако да ће Америчка држава на свом новцу штампавати ону „глупост“.

У колико је та противурјечност чињеничне природе, она пада под удар бр. 6 § 336 к. п. Али се из тога као што и из даљег разлагања побијане пресуде види и то да пресудни суд схвата погрешно и материјални закон, па је с тога основан изазван ревизијски разлог број 1

а § 337 к. п. Јер, пресудни суд вели да он не налази да се оптужени огријешао о пропис § 235 од. 1 к. з. јер да онај папир, иако је могао изгледати као амерички долар није средство подесно да кога превари, будући да је оно прости отисак на хартији који би по свом изгледу могао да приличи на долар, али да оно није лажни новац, нити да је онај папир могао имати сврху да вриједи као новац.

Из ових се ријечи пресудног суда види да је он имао пред очима установу § 240 к. з. гдје се такође наводи „отисак на хартији који по свом изгледу наличи на новац“. Међутим се баш из прописа § 240 к. з. може да разабере што закон сматра као лажни новац. Тај пропис § 240 к. з. садржи једну превентивну мјеру којом се хоће да предупреди она опасност која пријети од фалсификовања новца, те се дјело из § 240 к. з. не сматра фалсификовањем једино стога што ту недостаје намјера да се „отисци на хартији или метални знакови или израђевине који по свом изгледу наличе на новац“ ставе у течај као прави новац. Када пак постоји намјера да се предмети наведени у § 240 к. з. ставе у течај као прави новац, онда постоји дјело из § 234 односно из § 235 к. з. Да по овим параграфима није потребно да фалсификовање буде до толиког степена савршено да буде подесно да и искусног човјека доведе у заблуду, то изилази и већ из прописа § 32 к. з. по којем кажњив покушај постоји и онда када је средство којим је неко покушао извршење кривичног дјела таково да се кривично дјело таквим средством ни под којим условима не би могло извршити. Овдје, међутим, покушај нити не долази у обзир, јер је оптуженик према исказима свједока К. и Ж. фалсификате долара њима дао у име отплате купопродајне цене односно у име дјелимичне отплате дуга, те су они те фалсификате примили као прави новац (§ 14 бр. 5 к. з.) он је дакле лажан новац ставио у течај као истинит, па ако је то тако онда у

чину оптуженикову постоје сва објективна обиљежја злочинства по § 235 одј. 1 к. з.

Свеједно Касациони суд није могао да суди у самој ствари то у једну руку ради више поменуте унутрашње противријечности побијане пресуде која је од чести и чињеничне природе, а у другу руку и ради тога што је побијана пресуда нејасна и непотпуна у смислу бр. 6 § 336 к. з. који такође ревизија с правом истиче. Јер побијана пресуда вели да се не може, него да се „донекле“ и мора вјеровати да је оптужени био пијан и у такову стању да је починио дјело. То утврђење да се „донекле“ мора вјеровати коси се са прописом § 293 к. п. по којему се у разлозима пресуде мора укратко *али посве одређено* навести које је чињенице и из којих разлога суд сматрао за доказане или за недоказане. Пијанство може да дође у обзир као основ неурачунљивости ако је оно проузроковало толико помућење свијести да учинилац ради тога помућења свијести није могао схватити природу и значај дјела или према томе схватању рађити (§ 22 к. з.). Да је оптуженикова свијест била до тог степена услијед пијанства помућена то се у побијаној пресуди не каже. Из побијане пресуде се не разабере нити то одакле пресудни суд закључује да је оптужени био пијан. Када је оптужени први пут био преслушан, он не само да пијанство није спомињао, него је потанко навео како се чин десио (р. бр. 4). Тек доцније он је у своју одбрану навео да је био „мртав напиток“ али то свједоци Ж. и К. нису потврдили, напротив, овај последњи је суочен са оптужеником, казао да је оптуженик био уистину мало наврнут од пића, али да је био у потпуној свијести, говорио чисто и да није шеврљао, те да је на њега учинио дојам да је био при потпуној свијести (бр. 1, 7 и 33 в). На све те доказне резултате који су од пресудног значаја пресуда се уопће не осврће, па је стога она нејасна и непотпуна у смислу § 336 бр. 6 к. п.

Уважила се стога основана ревизија Државног тужиоца и пресудило се по § 350 бр. 2 и 5 к. п.

Враћају се списи на поступак по § 356 к. п.

Сто Седморице Одјељење Б. у Загребу 26 нов. 1930.

ће мишљење одбора заједно са својим предлогом послати суду, који је ту меру безбедности наредио.

Суд ће о томе предлогу донети своје решење, пошто саслуша на лежног државног тужиоца. Ако суд одбије предлог о условном отпусту, поновни предлог моћи ће се учинити тек по истеку три месеца.

§ 29.

Условни отпуст може се опозвати у свима случајевима кад условно отпуштено лице злоупотреби дату му слободу, или наруши услове под којима је отпуштено.

Ако условно отпуштено лице буде са законских разлога притворено, свака је власт дужна, да без одлагања о томе извести надлежни суд или управу завода. Ако се у овом случају условни отпуст поништи, узете се као да је поништен оног дана, када је лице притворено.

§ 30.

Ако условно отпуштено лице до краја проведе време, за које је условно пуштено, а није дало повода поништењу владањем или делом, због кога би се губила вера у његов даљи уредан живот, или због кога би се могло посумњати да је опасно по јавну безбедност, мера безбедности сматраће се као потпуно издржана.

§ 31.

Ако условни отпуст буде опозван, лице коме је отпуст опозван, упутиће се у исти завод, где је и пре опозива издржавало наређену меру безбедности, ради издржања остатка наређене мере.

II.

Посебне одредбе.

1) *Задржање по издржаној новој казни (§ 51 К. з.)*

§ 32.

Задржање по издржаној новој казни, које је од-

ређено због опасности лица по јавну безбедност, извршаваће се уз употребу онаквих мера предохране, које су потребне да се искључи свака могућност, да такво лице из завода побегне.

Друга ограничења допуштена су само у толико, у колико то захтева циљ наређене мере безбедности или сигурност и ред самог завода.

§ 33.

У поступању с лицем, које је смештено у завод за задржање по издржаној новој казни треба настојати, да се то лице привикне на ред и рад тако, да по изласку у слободу не буде опасно по интересе јавне безбедности.

§ 34.

Задржана лица примаће храну, одело, обућу и постељу од завода.

Одећа се има разликовати од одеће осуђеника.

§ 35.

Свако задржано лице мора радити посао, који му је управа доделила, али му се изузетно може допустити, да се запосли оним послом, који само одабере, ако такав посао није иа сметњи сигурности и реду у заводу.

§ 36.

Све што задржано лице заради, припада држави, но пропис §-а 37 одељак II, IV и V Закона о извршавању казни лишења слободе важи и овде.

§ 37.

У погледу дисциплине, дисциплинских казни, мера предохране, евиденције, дисциплинских и других мера и жалби задржаних лица, која су упућена у заводе за задржање по издржаној новој казни, важе прописи §§-51

до 58 Закона о извршавању казни лишења слободе.

У погледу рада и радног времена важе и овде прописи §-а 38 Закона о извршавању казни лишења слободе.

§ 38.

Лица упућена у завод за задржање по издржаној новој казни издржавају се из државних средстава на терет буџета Министарства правде, али без права Државе на накнаду тих трошкова.

2) Упућивање у завод за рад (§ 52 К. з.).

§ 39.

За поступање према лицима која се упућују у завод за рад вреде прописи §§ 35—38 с тим, да се њихова одећа мора разликовати од одеће лица која се задржавају у заводу за задржање по новој издржаној казни.

Осим тога се ова лица могу запослити и на радовима ван завода.

3) Упућивање у завод за лечење или чување неурачунљивих лица или оних, код којих постоји смањена урачунљивост (§ 53 К. з.).

§ 40.

Чување и лечење лица, која су смештена у завод за лечење и чување извршаваће се, у колико у одредбама §§ 35—38 није што нарочито одређено, по наређењима и упутствима стручног лекара, који управља заводом.

§ 41.

Мере предохране употребиће се увек, кад прети опасност да неурачунљиво лице или оно са смањеном урачунљивости покуша или изврши какво насиље било према себи или коме другоме лицу, било да намерава побећи.

§ 42.

Као мере предохране могу се употребити по на-

ређењу лекара:

1) одузимање предмета намештаја, алата, делова одеће или обуће или других предмета, који би могли послужити таквом лицу, да изврши насиље, да покуша бегство, или да их иначе злоупотреби;

2) привремено смештање у самотни затвор;

3) упућивање у ћелију за умирење;

4) везивање и утега под условима предвиђеним у § 43 ове Уредбе.

§ 43.

Везивање или утега може се употребити само за случај, кад прети велика опасност, да ће неурачунљиво лице или оно са смањеном урачунљивости извршити какво насиље, било према себи било према другом лицу, а ни једним другим начином или средством не може се та опасност отклонити.

Везивање се само руке или само ноге.

§ 44.

Употреба мера предохране вршиће се само дотле, док се такво лице не примири, односно док се сигурност или ред не поврати.

Одлулу о томе доноси управник завода.

4) Упућивање у завод за лечење пијанца
(§ 54 К. з.).

§ 45.

Лечењу пијаница нарочито је циљ, да лице које је у завод смештено, излечи од склоности пијанчења и од злоупотребе уживања алкохола и других опојних отрова, да га васпита за трајну уздржљивост и да га привикне на уредан и моралан начин живота.

Лечење лица која су смештена у завод за лечење пијаница као и поступак према њима извршаваће се по наређењима управника завода а с обзиром на индивидуалне особине сваког лица.

Лицима која су смештена у такав завод могу се наредити само таква ограничења у слободи, која тражи циљ ове мере безбедности, као и сигурност и ред завода.

§ 46.

Лица која су смештена у завод за лечење пијаница дужна су радити, али могу и сама себи посао изабрати.

По могућности запослиће се на раду који се обавља на чистом ваздуху.

§ 47.

Умерено пушење може се допустити ако се њиме не нарушава ред у заводу.

§ 48.

За поступање према лицима која се упућују у завод за лечење пијаница вреде прописи § 35 до 38 с тим, да се њихова одећа мора разликовати од одеће лица, која се задржавају у заводу за задржање по ново издржаној казни.

ГЛАВА ДРУГА

Друге мере безбедности.

I.

Опште одредбе.

§ 49.

Друге су мере безбедности: забрана посећивања крчми, заштитни надзор, претеривање, забрана вршења извесног позива или заната и одузимање предмета.

§ 50.

Циљ је мера безбедности: поменутих у § 49 да се заштите интереси друштва, да се лица према којима су те мере наређене одврате од вршења нових кривичних дела и да се привикну на уредан и честит начин живота.

§ 51.

Мере безбедности поменуте § 49 нису казне, и због тога се поступак за њихово извршивање мора подесити тако, да се може прилагодити тој карактеристичној особини њиховој.

II.

Посебне одредбе.

1) *Забрана посећивања крчми (§ 55 К. з.).*

§ 52.

Забрана посећивања крчми коју наређује суд у смислу § 55 К. з. извршиваће месна управа власт.

§ 53.

Суд ће месној управној власти доставити оверен препис своје извршне одлуке, а у спроводном писму назначиће дан када се започиње и завршује у одлуци назначено време забране посећивања крчми. Уједно ће суд у томе писму саопштити управној власти све податке који су потребни за правилно извршење наређене мере.

§ 54.

Забрана посећивања крчми и време за које је она одређена огласиће се у „Службеним новинама“, као и у новинама места где лице, коме је посећивање крчме забрањено, живи или се привремено бави, а затим и у стручном Гостионичарском листу ако постоји.

§ 55.

Ако се лице коме је по извршној одлуци надлежног суда забрањено посећивање крчми огреши о ту меру безбедности позваће се на одговорност по постојећим прописима.

По §-у 268 Кривичног закона казниће се свако ко знајући за објављену забрану из §-а 55 К. з. такво лице

служи опојним пићем.

2) *Заштитни надзор (§ 56 К. з.).*

§ 56.

Заштитни надзор извршује суд који га је наредио, Ако лице против кога је наређен заштитни надзор, не станује у подручју оног суда, који је наредио ту меру, судећи суд замолиће за извршење заштитног надзора други суд у чијем подручју то лице станује или пребива.

§ 57.

Суд извршује заштитни надзор преко својих помоћника које бира из редова државних или самоуправних органа, затим из редова чланова општих хуманих удружења, чланова друштва за заштиту деце, чланова друштва за помагање отпуштених осуђеника и најпосле између приватних лица, којима је потребна јавна помоћ, а која би била вољна вршити дужност судског помоћника.

§ 58.

Код избора помоћника ваља имати у виду циљ заштитног надзора, вероисповест и животне прилике лица које је стављено под заштитни надзор. За помоћнике не могу се бирати лица из редова полицијских органа, чиновника који врше кривично правосудје и чиновника казних завода. Од тога се изузимају свештеници, лекари и учитељи казних и других сличних завода.

Извршивање заштитног надзора над женским лицима повераваће се женама, првенствено учитељицама и наставницима основних, односно средњих школа.

§ 59.

Помоћници и моћнице поставиће се писменом судском наредбом и том приликом суд ће их поучити о значају и циљу заштитног надзора, обавестити о личним приликама штићеника и о њиховим правима и дужнос-

тима, а по том узети од њих свечано обећање да ће поверену дужности вршити савесно и предано.

Презиме и име помоћника саопштиће се штићенику и његовој најближој родбини, односно законским заступницима.

§ 60.

Помоћник је дужан да надзирава свога штићеника тако, да тиме не отежава његову поправку, и да му даје упутства и савете у свим потребним случајевима.

Исто тако помоћник је дужан да о своме раду и о понашању штићеника подноси суду свој извештај не само онда кад то суд затражи, него и у свима случајевима кад то тражи правилно извршење заштитног надзора.

§ 61.

Да би помоћник могао у свему одговорити својој дужности, он има право да се у свако доба састане са штићеником, да од његовог законског заступника или својте тражи потребна обавештења о штићенику која су ови дужни дати.

Исто тако помоћник има право да разгледа сва судска акта која се односе на његова штићеника.

§ 62.

Ако би штићеник својим понашањем сметао остварењу циља заштитног надзора, тиме што не би слушао савете и упутства помоћника, или што би се уклањао заштитном надзору, не испуњујући одређене му дужности, судећи суд ће му наредити да у остављеном року испуни одређене му дужности и упозориће га на последице које могу отуда произићи.

§ 63.

Ако се штићеник успротиви наредби судећег суда на такав начин, да се циљ заштитног надзора у опште не може постићи, суд ће:

IV. Грађанско веће:

Претседник: Милан Зорић, претседник већа,

Чланови: Антун Мраковчић и

Др. Иван Прудан, судије А. с.

Записничар: Др. Марија Станковић

I. Кривично веће:

Претседник: Др. Бошко Ђурђевић, потпретс. А. с.

Чланови: Др. Јован Катурсић и

Васиљко Стефановић, судије А. с.

Записничар: Владан Лабус, суд. приправник.

II. Кривично веће:

Претседник: Др. Михајло Теодоровић,

Чланови: Војислав Павловић и

Фрањо Сочанин, судије А. с.

Записничар: Иванка Јанкелић, суд. приправник.

М. Ј. ст/320